

DINKO LJUBIĆ*, JURICA MIOČIĆ**, DAMIR JURAS***

Nedostaci u činjeničnim opisima prekršaja iz čl. 13. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira

U ovom članku autori obrađuju nedostatke u činjeničnom opisu prekršaja iz čl. 13. Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira.¹ Navedeni prekršaj čini osoba koja se na javnome mjestu tuče, svađa, više ili na drugi način remeti javni red i mir, a posebna važnost sudske prakse ogleda se u tomu da sudovi oslobađaju okrivljenike optužbe u slučajevima kada činjenični opis nije potpun, odnosno dovoljno određen pa djelo nije prekršaj. S obzirom na pravne posljedice opisanog nedostatka, autori predlažu zakonske promjene i upućuju na mogućnost ponovnog pokretanja prekršajnog postupka.

Navedeni prekršaj čini osoba koja se na javnome mjestu tuče, svađa, više ili na drugi način remeti javni red i mir, a kao sankcija propisana je novčana kazna u iznosu od 300,00 do 2000,00 eura ili alternativno kazna zatvora do 30 dana.²

---

* Dinko Ljubić, univ. spec. crim., Policijska akademija „Prvi hrvatski redarstvenik“, Ravnateljstvo policije, Ministarstvo unutarnjih poslova, Zagreb, Hrvatska.

** Jurica Miočić, mag. crim., Uprava za javni red i sigurnost, Ravnateljstvo policije, Ministarstvo unutarnjih poslova, Zagreb, Hrvatska.

*** dr. sc. Damir Juras, Odjel prvostupanjskog disciplinskog sudovanja, Služba disciplinskog sudovanja, Ministarstvo unutarnjih poslova, Split, Hrvatska.

¹ Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira, NN, br. 41/77., 52/87., 47/89., 55/89., 05/90., 30/90., 47/90., 29/94., 114/22. i 47/23. (u daljnjem tekstu: ZPPJRM).

² U 2024. evidentirano je 15.259 prekršaja iz ZPPJRM-a, od čega je bilo 7150 prekršaja iz čl. 13. navedenog Zakona, što čini 47% od ukupnog broja prekršaja – izvor podatka: Pregled osnovnih sigurnosnih pokazatelja stanja javne sigurnosti u Republici Hrvatskoj 2015. – 2024., MUP RH, Glavno tajništvo, Klasa: 953-01/24-01/37, Urbroj: 511-01-142/2-24-1, Zagreb, ožujak 2025., str. 14., https://mup.gov.hr/UserDocsImages/statistika/2025/statistika%20za%202024%20hrv%20i%20eng/Pregled%20stanja%20javne%20sigurnosti_2015_2024_web_HR.pdf.

Zakonom o izmjenama Zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira, NN br. 74/23., znatno su pooštrene novčane kazne (do stupanja na snagu navedenih izmjena novčana kazna za prekršaj iz čl. 13. ZPPJRM-a bila je propisana u rasponu od 50 do 200 DEM pa je prilikom izricanja preračunana u eure odnosno kune), ali u odnosu na biće prekršaja nije bilo izmjena.

Biće prekršaja počinje od najtežeg oblika tučnjave do lakših oblika svađe i vike.³ Tučnjava je međusobno udaranje dviju ili više osoba. Svađa je žučno raspravljanje dviju ili više osoba o određenim činjenicama ili događajima koja u danim uvjetima prelazi uobičajene granice pristojnosti. No za počinjenje prekršaja bitno je da to raspravljanje bude takvog intenziteta da remeti javni red i mir, odnosno uznemirava druge osobe. Vika (galama) je glasno oglašavanje počinitelja kojim remeti mir i spokoj ostalih prisutnih građana. Drugi oblici remećenja javnog reda i mira mogu se počinuti na različite načine: fizičkim unošenjem u privatni prostor druge osobe, stvaranjem buke različitim tehničkim uređajima, bacanjem predmeta, konkludentnim radnjama, uznemiravanjem drugih osoba kretanjem na javnom prostoru i sl.⁴

Zakonski opis odnosno pravno kvalificiranje prekršaja jest podvođenje odlučnih činjenica sadržanih u činjeničnom opisu prekršaja pod pravni opis djela pa u optužnom prijedlogu (ili prekršajnom nalogu) za prekršaj iz čl. 13. ZPPJRM-a moraju biti navedene sve odlučne činjenice iz kojih proizlazi da su radnjom okrivljenika ostvarena pravna obilježja prekršaja.

Ako su se okrivljenici tukli, nije dovoljno u činjeničnom opisu djela navesti pravni opis djela (npr. tukli se ili – sinonim – fizički se sukobili), nego treba opisati konkretne radnje okrivljenika kojima su se tukli. Ako je način počinjenja prekršaja verbalna komunikacija, nije dovoljno navesti da je okrivljenik prijetio ili vrijeđao drugu osobu, nego mora biti navedeno da je tom prilikom vikao odnosno svađao se, i to određenim radnjama i tako da je to moglo uznemiriti druge osobe odnosno narušiti javni red i mir.

Javnost je konstitutivan element prekršaja iz čl. 13. ZPPJRM-a pa ako je prekršaj počinjen na mjestu koje prema namjeni nije javno, nego tzv. fiktivno javno mjesto (primjerice dvorište, terasa ili balkon obiteljske kuće), nužno je da činjenični opis optužbe sadrži naznaku, odnosno opis da se ponašanje okrivljenika reflektiralo, znači da je bilo vidljivo ili čujno na neograničenom javnome mjestu. U protivnom, unatoč tomu što je provedenim kriminalističkim istraživanjem utvrđena osnovana sumnja da je počinjen prekršaj iz čl. 13. ZPPJRM-a, odnosno da su prikupljeni personalni i materijalni dokazi (izjave svjedoka, izjave osumnjičenika, video i/ili zvučne snimke, fotografije, objave na društvenim mrežama, predmeti kojima je počinjen prekršaj i dr.), činjeničnom opisu djela nedostaje konstitutivni element prekršaja pa inkriminirano djelo nije prekršaj i sud je dužan, na temelju čl. 161. st. 6. i čl. 182. t. 1. Prekršajnog zakona,⁵ okrivljenika osloboditi optužbe. Troškovi postupka u tom slučaju padaju na teret državnog proračuna.

Iz obrazloženja odluka Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske:

„6. U činjeničnom opisu djela za koje su okrivljenici proglašeni krivima, prvo se navodi vrijeme i mjesto počinjenja prekršaja, a nakon toga se naznačuje da su okrivljenici „narušavali javni red i mir na način da su se međusobno fizički sukobili“. Dakle, radnje okrivljenika su opisane kao: „međusobno fizički sukobili“.

7. Takav opis, po ocjeni ovog suda, u biti, predstavlja isključivo i samo zakonski opis inkriminiranog prekršaja i ne sadrži ni jednu konkretnu radnju okrivljenih. Da bi se moglo

---

³ Filipović, H., *Kolizija prekršaja protiv javnog reda i mira, tučnjava, svađa i vika s drskim i nepristojnim načinom vrijeđanja građana kojima se narušava njihov mir*, Kriminalistička teorija i praksa, 1/2014., str. 31.

⁴ Juras, D., Filipović, H., *Komentar zakona o prekršajima protiv javnog reda i mira sa sudskom praksom*, Novi informator, Zagreb, 2020., str. 60.

⁵ Prekršajni zakon, NN br. 107/07., 39/13., 157/13., 110/15., 70/17., 118/18. i 114/22.

zaključiti da se radi o prekršaju, djelo prekršaja mora biti točno određeno na način da se jasno konkretiziraju radnje odnosno propusti okrivljenih. Ovakav činjenični opis, u kojem nije opisana ni jedna konkretna radnja okrivljenih, nego se samo rabi sinonim za zakonski izričaj „tuče“, nije prekršaj iz razloga jer djelo nije određeno.

8. S obzirom da je zakonski opis prekršaja odnosno pravno kvalificiranje prekršaja podvođenje odlučnih činjenica sadržanih u činjeničnom opisu pod biće odgovarajućeg prekršaja, to znači da sve odlučne činjenice, a to su, između ostalog, i konkretne radnje odnosno propusti okrivljenih, moraju biti jasno i izriječno navedene u činjeničnom opisu prekršaja. U protivnom, dakle u nedostatku nekog od konstitutivnih elemenata bića prekršaja u činjeničnom opisu, opisano djelo nije prekršaj.

9. Slijedom navedenog, djelo za koje se protiv okr. V. M.-a i okr. Đ. T.-a vodi prekršajni postupak, a na način kako je to činjenično opisano u osuđujućem dijelu izreke pobijane prvostupanjske presude, po propisu nije prekršaj, pa je ovaj sud, postupajući po službenoj dužnosti,⁶ pravilnom primjenom zakona, preinačio pobijanu prvostupanjsku presudu u tom dijelu na način da su okrivljenici oslobođeni optužbe za prekršaj iz čl. 13. ZPPJRM-a, kako je to i navedeno u t. I. izreke ove drugostupanjske presude.“

(Ppž-9810/2021 od 13. prosinca 2023.)

„6. Naime, optužnim prijedlogom se okrivljenik teretio da je prekršaj iz čl. 13. ZPPJRM-a počinio „na način da je došlo do verbalnog sukoba, a zatim i fizičkog sukoba s I. D. B. (Hunagri) poradi nesuglasica u prometu.“ Dakle, radnje okrivljenika su u činjeničnom opisu naznačene kao verbalni i fizički sukob.

7. Odredbom čl. 13. ZPPJRM-a je propisano: „Tko se na javnom mjestu tuče, svađa, viče ili na drugi način remeti javni red i mir, kaznit će se za prekršaj novčanom kaznom u iznosu od 300,00 do 2.000,00 eura ili kaznom zatvora do 30 dana.“

8. Iz citirane zakonske odredbe jasno je i nedvojbeno da se predmetni prekršaj, kada je riječ o verbalnoj komunikaciji, može počinuti samo svađom ili vikanjem (pri čemu, naravno, dolaze u obzir i sinonimi ovih riječi, npr. buka, galama, graja...), jer je životno logično da se javnost ne može uznemiriti verbalnom komunikacijom, a da se pritom ne radi o vikanju ili svađi (uključujući i sinonime). Slijedom navedenog proizlazi da je, za ispunjenje bića prekršaja iz čl. 13. ZPPJRM-a, u situacijama kada je *modus operandi* verbalna komunikacija, a o to se, između ostalog, radi u ovom prekršajnom predmetu (verbalni sukob), odlučna činjenica da se radi o vikanju ili svađi (uključujući i sinonime) i ta činjenica, kao jedan od konstitutivnih elemenata, mora biti navedena u činjeničnom opisu.

9. Na temelju prethodno navedenog, proizlazi da u činjeničnom opisu ovog prekršaja, kako je on naznačen u optužbi, nedostaje jedan od konstitutivnih elemenata prekršaja. Za ostvarenje obilježja ovog prekršaja nije dovoljno utvrđenje da je „došlo do verbalnog sukoba“ ako pritom nije bilo vike ili svađe od strane okrivljenika (uključujući i sinonime). Dakle, verbalni sukob ne ispunjava zakonsko biće predmetnog prekršaja jer nema potreban intenzitet.

⁶ Po službenoj dužnosti drugostupanjski sud uvijek ispituje sve povrede materijalnog prekršajnog prava ako su učinjene na štetu okrivljenika. To znači da svaka žalba na presudu sadrži osnovu povrede materijalnog prekršajnog prava – Veić, P., Atanasov, B., Boban, N., Gluščić, S., Krelja Tovarec, A., Matija, I., Markov, Ž., Marković, S., Mršić, G., Oset, S. i Završki, R., *Prekršajni zakon – komentar, sudska praksa, pojmovno kazalo*, Dušević & Kršovnik d.o.o., Rijeka, 2012., str. 395.

10. Nadalje, što se tiče daljnje radnje okrivljenika koja je opisana kao fizički sukob, stanovište je ovog suda da takav opis, u biti, predstavlja samo zakonski opis prekršaja iz čl. 13. ZPPJRM-a, jer se radi o sinonimu za tuču i ne sadrži ni jednu konkretnu radnju okrivljenika. Na takav način djelo prekršaja nije uopće određeno. Da bi se moglo zaključiti da se radi o prekršaju, djelo prekršaja mora biti točno određeno na način da se jasno konkretiziraju radnje odnosno propusti okrivljenika. Ovakav činjenični opis, u kojem nije opisana ni jedna konkretna radnja fizičkog sukoba u kojima sudjeluje okrivljenik, nego se samo, uz uporabu sinonima, prepisuje jedan dio zakonske odredbe čl. 13. ZPPJRM-a, nije prekršaj iz razloga jer djelo nije određeno.“

(Ppž-562/2024 od 6. veljače 2024.)

„5. VPS je na temelju odredbe čl. 202. st. 1. PZ-a ispitivao pobijani prekršajni nalog u onom dijelu u kojem se pobija, a po službenoj dužnosti je ispitao jesu li počinjene bitne povrede odredaba prekršajnog postupka iz članka 195. stavka 1. točaka 6., 7., 9. i 10. navedenog Zakona, jesu li na štetu okrivljenika povrijeđene odredbe prekršajnog materijalnog prava i je li u postupku nastupila zastara prekršajnog progona. Ispitujući prvostupanjsku presudu ovaj Sud je utvrdio da djelo na način kako je činjenično opisano u pobijanoj odluci, po propisu nije prekršaj.

6. Naime, okrivljeniku se stavlja na teret počinjenje prekršaja iz čl. 13. ZPPJRM, kojom zakonskom odredbom je bilo propisano: „Tko se na javnom mjestu tuče, svađa, viče ili na drugi način remeti javni red i mir, kaznit će se za prekršaj novčanom kaznom u protivvrijednosti domaće valute od 50 do 200 DEM ili kaznom zatvora do 30 dana.“

7. Iz citirane zakonske odredbe čl. 13. ZPPJRM, jasno proizlazi da se predmetni prekršaj, ako se radi o verbalnom napadu, može počinuti samo svađom ili vikanjem (pri čemu, naravno, dolaze u obzir i sinonimi ovih riječi npr. buka, galama, graja...), jer je životno logično da se javnost ne može uznemiriti verbalnim napadom, a da se pritom ne radi o vikanju ili svađi (uključujući i sinonime).

8. Slijedom navedenog proizlazi da je, za ispunjenje bića prekršaja iz članka 13. ZPPJRM, u situacijama kada je modus operandi verbalna komunikacija, odlučna činjenica da se radi o vikanju ili svađi (uključujući i sinonime), pa ta činjenica, mora biti navedena u činjeničnom opisu iz razloga što je zakonski opis odnosno pravno kvalificiranje prekršaja podvođenje odlučnih činjenica sadržanih u činjeničnom opisu pod biće odgovarajućeg prekršaja.

9. Kako to proizlazi iz izreke pobijane odluke, u činjeničnom opisu nije naznačeno da bi okrivljenik vikao odnosno da bi se svađao, već je navedeno da je „... vrijeđao riječima...“⁷, dakle nedostaje odlučna činjenica da je vikao ili da se svađao, a time nedostaje jedan od konstitutivnih elemenata prekršaja iz čl. 13. ZPPJRM kao osnovnog oblika prekršaja narušavanja javnog reda i mira.

---

⁷ Budući da u činjeničnom opisu u prvostupanjskoj presudi nisu navedene „svađa i vika“ odnosno neki drugi sinonimi, nego samo „vrijeđanje“, takvo se ponašanje ne može podvesti pod biće prekršaja iz čl. 13. ZPPJRM-a. Međutim, ono bi moglo odgovarati kaznenom djelu uvrede iz čl. 147. Kaznenog zakona, NN br. 125/11., 144/12., 56/15., 61/15., 101/17., 118/18., 126/19., 84/21., 144/22., 114/23. i 36/24. Naime, za uvredu je dovoljno ponašanje kojim se izražava nepoštovanje ili omalovažavanje drugoga – Pavlović, Š., *Kazneni zakon – zakonski tekst – komentari, sudska praksa i pravna teorija*, 3. izdanje, Libertin naklada, Rijeka, str. 725.

10. Slijedom navedenog, djelo na način kako je to činjenično opisano u izreci pobijane odluke po propisu nije prekršaj, a eventualno nepristojno i uvredljivo obraćanje povišenim tonovima ipak nije dovoljno za ispunjenje zakonskih obilježja navedenog prekršaja. Stoga je ovaj sud, postupajući po službenoj dužnosti, pravilnom primjenom zakona, preinačio pobijani prekršajni nalog na način da je okrivljenika oslobodio optužbe, kako je to i navedeno u izreci ove drugostupanjske presude.“

(Ppž-920/2022 od 10. rujna 2024.)

„4. Osnovano okrivljenik u žalbi ističe činjenicu javnosti mjesta događaja kao bitnog obilježja prekršaja koji mu se stavlja na teret.

5. Naime, okrivljenik je proglašen krivim da je prekršaj iz čl. 13. ZPPJRM-a počinio u svom dvorištu te na terasi na prvom katu svoje obiteljske kuće, koja mjesta, po kategorizaciji javnih mjesta u smislu odredaba ZPPJRM-a, pripadaju u kategoriju tzv. fiktivnih javnih mjesta, tj. onih mjesta koja po svojoj namjeni nisu javna mjesta, ali pod određenim uvjetima (dostupnost vidiku ili čujnosti s neograničenog javnog mjesta) mogu imati takav značaj.

6. Prema zaključku Odjela za prekršaje iz područja javnog reda i mira i javne sigurnosti Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske od 12. listopada 2022., ako je prekršaj počinjen na fiktivnom javnom mjestu, u činjeničnom opisu mora biti navedeno (opisano) da se ponašanje okrivljenika reflektiralo, znači da je bilo vidljivo ili čujno, na neograničenom javnom mjestu, bez koje okolnosti u činjeničnom opisu djelo nije prekršaj. Ovo iz razloga što je zakonski opis odnosno pravno kvalificiranje prekršaja podvođenje odlučnih činjenica sadržanih u činjeničnom opisu pod biće odgovarajućeg prekršaja pa sve odlučne činjenice moraju biti navedene isključivo u činjeničnom opisu prekršaja.

7. Dakle, za ispunjenje bića onih prekršaja iz ZPPJRM-a kod kojih je javnost mjesta bitno i konstitutivno obilježje bića djela, a počinjena su na fiktivnom javnom mjestu, o čemu se radi u ovom prekršajnom predmetu, nužno je da činjenični opis optužbe sadrži naznaku (opis) da se ponašanje okrivljenika reflektiralo, znači da je bilo vidljivo ili čujno, na neograničenom javnom mjestu. U protivnom, dakle u nedostatku tog konstitutivnog elementa bića prekršaja u činjeničnom opisu, opisano djelo nije prekršaj.“

(Ppž-1511/2025 od 26. veljače 2025.)

„6. Kako je to vidljivo iz činjeničnog opisa optužnog prijedloga u ovom prekršajnom predmetu, okrivljenicama je stavljeno na teret da je djelo iz čl. 13. ZPPJRM-a, za koje je javnost mjesta počinjenja konstitutivni element bića djela, počinjeno na fiktivnom javnom mjestu (u dvorištu privatnog gospodarstva), ali nije bilo opisano da je njihova radnja na neki način bila dostupna na javnom mjestu, bilo da je bila čujna na neograničenom javnom mjestu ili da je bila vidljiva s takvog mjesta, u ovom slučaju npr. s ceste u naselju.

7. Ističe se da djelo prekršaja može biti počinjeno na mjestu koje nije javno (npr. u privatnom stanu, ili kao u ovom slučaju na dvorištu), ali u opisu djela treba biti naznačeno da je posljedica nastupila na javnom mjestu (npr. cesti u naselju), dakle navedena okolnost mora biti navedena u činjeničnom opisu djela (i naravno utvrđena u postupku), što je u ovom slučaju izostalo.

8. Iz navedenih razloga, djelo za koje se vodi prekršajni postupak, a na način kako je to činjenično opisano u optužbi po propisu nije prekršaj, pa je ovaj sud preinačio pobijanu

prvostupanjsku presudu na način da su obje okrivljenice za predmetno djelo prekršaja oslobođene od optužbe, s obzirom da razlozi zbog kojih treba preinačiti pobijanu presudu postoje i u odnosu na okrivljenu DR koja nije podnijela žalbu (primjenom načela blagodatni spojenosti).“

(Ppž-7056/2022 od 21. veljače 2025.)

„5. Okr. KK je proglašen krivim zbog prekršaja iz čl. 13. ZPPJRM-a počinjenog time što je prišao predsjedniku lovačkog društva i „vrijeđao ga pogrđnim riječima: „Ti si đubre, je*o ti pas mater, pokvarenjak.“ Međutim, ovako opisana radnja tog okrivljenika ne predstavlja prekršaj iz čl. 13. ZPPJRM-a. Naime, navedena odredba propisuje da će se kazniti onaj „tko se na javnom mjestu tuče, svađa, viče ili na drugi način remeti javni red i mir“, iz čega proizlazi da je zakonsko obilježje prekršaja tuča, svađa ili vika na javnom mjestu ili drugo ponašanje, ekvivalentno opisanim radnjama. Budući da u činjeničnom opisu izreke (kao niti u optužbi) nije naznačeno da bi izgovorene riječi bile izrečene vikom, odnosno, takvim intenzitetom koji svakako prelazi granicu uobičajeno prihvatljivog ponašanja na javnom mjestu, to navedeno ponašanje nije djelo iz navedene odredbe. Samim izgovaranjem određenih riječi na javnom mjestu, odnosno, obraćanje drugom određenim riječima, kako se to okr. KK stavlja na teret pa bile one i pogrđne, a da se pritom ne više ili svađa ili na sličan način ponaša, nije prekršaj iz navedene odredbe.

5.1. S obzirom da zakonski opis prekršaja odnosno pravno kvalificiranje prekršaja predstavlja podvođenje odlučnih činjenica sadržanih u činjeničnom opisu pod biće odgovarajućeg prekršaja, to sve odlučne činjenice, a to su, između ostalog, i konkretne radnje okrivljenika moraju biti jasno i izriječno navedene u činjeničnom opisu prekršaja. U protivnom, dakle u nedostatku nekog od konstitutivnih elemenata bića prekršaja u činjeničnom opisu, opisano djelo nije prekršaj.“

(Ppž-352/2024 od 16. svibnja 2025.)

Bilo bi najbolje kada bi optužni prijedlozi bili izrađeni u skladu sa zakonom, no sudska praksa upozorava na to da u stvarnosti postoje brojni slučajevi kada tomu nije tako. Bez obzira na uzroke koji dovode do nedostataka u činjeničnom opisu prekršaja, rezultat je uvijek negativan za pravdu i svrhu prekršajnog postupka, odnosno da se počiniteljima izrekne primjerena kazna radi postizanja specijalne i generalne prevencije (čl. 6. i 32. Prekršajnog zakona).

Jasno je da ponajprije policija može i mora poboljšati kvalitetu rada na izradi optužnih prijedloga, pri čemu je iznimno važno pratiti i uvažavati sudsku praksu. No postavlja se pitanje može li policija pokrenuti novi prekršajni postupak za inkriminirani događaj u vezi s kojim je donesena oslobađajuća odluka jer je utvrđeno da djelo nije prekršaj te je li moguće i potrebno napraviti novelu Prekršajnog zakona kako bi se smanjio broj oslobađajućih odluka i nedvojbeno omogućilo pokretanje novog postupka za inkriminirani događaj unatoč oslobađajućoj odluci na temelju čl. 182. t. 1. Prekršajnog zakona.⁸

Prekršajni zakon u čl. 181. t. 4. propisuje da će sud izreći presudu kojom se optužba odbija ako je okrivljenik za isti prekršaj već pravomoćno oslobođen. Budući da je okrivljenik oslobođen optužbe jer djelo (uopće) nije (bilo) prekršaj, a nakon sačinjavanja novog optužnog

---

⁸ Treba istaknuti da ažurnost sudova nije uvijek primjerena pa u određenim slučajevima, nakon zaprimanja oslobađajuće odluke na temelju čl. 182. t. 1. Prekršajnog zakona, i ne preostaje dovoljno vremena za provođenje novog postupka prije nastupanja zastare.

prijedloga u skladu sa zakonom djelo (koje se stavlja na teret okrivljeniku) bi bilo prekršaj (sadržavalo bi sva bitna obilježja prekršaja i moglo se podvesti pod zakonski opis prekršaja iz čl. 13. ZPPJRM-a, odnosno okrivljeniku se na teret ne bi stavljale iste činjenice u odnosu na koje je oslobođen optužbe), protiv okrivljenika se za isti događaj može pokrenuti novi prekršajni postupak.

Drugim riječima, u prvom postupku okrivljeniku se činjeničnim opisom djela na teret nije stavljaao prekršaj pa sud nije ni odlučivao o krivnji okrivljenika, a u novom bi ga se postupku činjeničnim opisom teretilo za djelo koje je prekršaj pa bi sud odlučivao o tome je li okrivljenik kriv za djelo koje mu se stavlja na teret. Dakle, okrivljenik je u prethodnom postupku bio terećen za djelo koje nije prekršaj, glede kojeg djela je oslobođen, a u novom bi se postupku odlučivalo o njegovoj krivnji za prekršaj. U navedenom slučaju ne postoji identitet činjeničnog opisa djela jer novi optužni prijedlog sadrži nove činjenice zbog čega djelo ima sva bitna obilježja prekršaja pa nije riječ o ponovnom suđenju za isto djelo, odnosno ne dolazi do povrede načela *ne bis in idem*.⁹

Odredbom čl. 161. st. 6. Prekršajnog zakona obvezuje se sud, ako ispitujući optužni prijedlog utvrdi da djelo koje se okrivljeniku stavlja na teret nije prekršaj (ne sadrži sva bitna obilježja prekršaja), odmah donese presudu kojom se okrivljenik oslobađa optužbe. Navedenu odredbu trebalo bi izmijeniti tako da je sud, ako utvrdi da postoji nedostatak u činjeničnom opisu prekršaja odnosno da optužni prijedlog ne sadrži sva obilježja prekršaja, dužan pozvati tužitelja da dopuni ili ispravi optužni prijedlog u roku od 8 dana, pod prijetnjom da će u protivnom donijeti odluku kojom se okrivljenik oslobađa optužbe. Tako bi se izbjeglo donošenje oslobađajuće odluke radi formalnog nedostatka koji se mogao brzo i lako otkloniti prije sudske odluke o oslobađanju optužbe. No nije ni pravedno ni svrhovito da okrivljenik, unatoč osnovanoj sumnji i dokazima u spisu, izbjegne odgovornost a da prije toga sud na raspravi ne ispita utemeljenost dokaza i optužbe.

U skladu s navedenim, predlaže se novelirati (dopuniti) i odredbe čl. 181. t. 4. i čl. 213. st. 2. Prekršajnog zakona. Naime, valjalo bi izrijeком propisati da se neće izreći presuda kojom se optužba odbija ako je riječ o novom postupku na temelju novog (ispravljenog ili dopunjenog) optužnog prijedloga nakon što je u prethodnom postupku okrivljenik oslobođen optužbe jer djelo nije (bilo) prekršaj te da se prekršajni postupak može ponovno provesti na temelju novog optužnog prijedloga ako je donesena presuda kojom se okrivljenik oslobađa optužbe jer djelo nije prekršaj.

Engl.: *Deficiencies in Factual Descriptions of Misdemeanour Offences under Article 13 of the Public Order Misdemeanours Act*

⁹ Načelo *ne bis in idem* sadržano je u čl. 31. st. 2. Ustava Republike Hrvatske, NN, br. 56/90., 135/97., 8/98., 113/00., 124/00., 28/01., 41/01., 55/01., 76/10, 5/14.: „Nikome se ne može ponovno suditi niti ga se može kazniti u kaznenom postupku za kazneno djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen u skladu sa zakonom.“

„Ustav Republike Hrvatske u čl. 31. st. 2. i 3. jamči provedbu načela *ne bis in idem*. Iako bi jezično tumačenje navodilo na zaključak da se to načelo na ustavnoj razini štiti samo kada je riječ o kaznenim postupcima u užem smislu riječi, razvoj našeg prekršajnog prava, sudska praksa, a i utjecaj odluka ESLJP-a vode teleološkom tumačenju sa zaključkom da se to načelo ima primijeniti na sva djela i postupke kaznene naravi, uključujući i prekršaje i administrativna kaznena djela (kazneno pravo u širem smislu), možda, ovisno o slučaju, i kod stegovnih djela“ – Josipović, I., Novak Hrgović, K., *Načelo ne bis in idem u kontekstu prekršajnog, kaznenog i upravnog prava*, Hrvatski ljetopis za kaznene znanosti i praksu, vol. 23, 2/2016, str. 479.